

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου να μην προαγάγει τον προσφεύγοντα, κατά τη διαδικασία προαγωγών του 2003, σε μεταφραστική αναθεωρητή (το 2003: LA5).

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων στηρίζει την προσφυγή του στον ισχυρισμό ότι το καθού προέβη, κατά την επίμαχη διαδικασία προαγωγών, στη συγκριτική εξέταση των υποψηφιοτήτων χωρίς να λάβει υπόψη το σύνολο των στοιχείων βάσει των οποίων θα μπορούσε να διαμορφώσει την απόφασή του και χωρίς να διασφαλίσει την αμεροληψία, αφού στηρίχθηκε σε άνισα κριτήρια, παραμελώντας το συμφέρον της υπηρεσίας, και σε πηγές πληροφοριών που δεν επιδέχονται σύγκριση και προέρχονται, κατά το καθού, από έναν μόνο αναθεωρητή, του οποίου την επαγγελματική επάρκεια αμφισβητεί ο προσφεύγων.

Προσφυγή της J. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 17 Σεπτεμβρίου 2004

(Υπόθεση T-379/04)

(2004/C 284/53)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η J., εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο Carlo Forte, άσκησε στις 17 Σεπτεμβρίου 2004 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής της 10.6.2004 με την οποία απορρίφθηκαν οι διοικητικές ενστάσεις της προσφεύγουσας κατά των αποφάσεων της ΑΔΑ της 31.10.2003 και της 10.12.2003, με τις οποίες, αντιστοίχως, δεν της αναγνωρίστηκε δικαίωμα επί επιδόματος αποδημίας και αποζημιώσεως εγκαταστάσεως και της ζητήθηκε να επιστρέψει τα συναφή ποσά καθόσον δεν θεωρήθηκε ότι είχαν εφαρμογή τα άρθρα 4, παράγραφος 1, στοιχείο α), τελευταία φράση της δεύτερης περιπτώσεως, και 5, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII, καθώς και το άρθρο 85 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,
- να ακυρώσει τις εν λόγω αποφάσεις της ΑΔΑ της 31.10.2003 και της 10.12.2003,
- να διατάξει κάθε πρόσφορο μέτρο για την αποκατάσταση των δικαιωμάτων της προσφεύγουσας, συμπεριλαμβανομένης και της καταβολής τόκων υπερημερίας,
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα:

Η προσφεύγουσα, η οποία προτού δεχθεί τη θέση έκαστου υπαλλήλου της Επιτροπής στη Γενική Διεύθυνση Έρευνας εργαζόταν ως ερευνήτρια στην έδρα του Consiglio Nazionale di Ricerca (CNR) στις Βρυξέλλες, βάλλει κατά της αρνήσεως της καθής να της αναγνωρίσει δικαίωμα επί επιδόματος αποδημίας και αποζημιώσεως εγκαταστάσεως.

Η θέση της καθής στηρίζεται στο ότι το CNR, το οποίο δεν μπορεί να θεωρηθεί ως εντασσόμενο στη δομή της δημόσιας διοικήσεως, θα πρέπει να εξαιρεθεί από το πλαίσιο δραστηριότητας του Ιταλικού Κράτους, του οποίου ούτε τη βούληση εκφράζει ούτε τα άμεσα συμφέροντα εκπροσωπεί.

Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα επικαλείται κυρίως εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο α), δεύτερη περίπτωση, και του άρθρου 5, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, στο μέτρο που, λόγω της ιδιότητας του δημοσίου υπαλλήλου, έπρεπε να της χορηγηθούν το ανωτέρω επίδομα και η ανωτέρω αποζημίωση. Αυτή είναι και η ερμηνεία του βελγικού Υπουργείου Εξωτερικών, το οποίο χορήγησε στην προσφεύγουσα «carte d'identité spéciale», στην οποία αναφέρεται ως ιδιότητα της προσφεύγουσας «Fonctionnaire italienne en mission officielle en Belgique».

Διευκρινίζεται συναφώς ότι το CNR είναι νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου στο οποίο, σύμφωνα με τη διάρθρωση της δημοσίας διοικήσεως, έχει απονεμηθεί ορισμένη αρμοδιότητα (υπαγόμενη στην κεντρική εξουσία) και διαθέτει υλικά μέσα και οργανωτική δομή, στελεχώνεται δε ακριβώς από δημοσίους υπαλλήλους διεπόμενους από τους περί δημοσίων υπαλλήλων κανόνες.

Η προσφεύγουσα επικαλείται επίσης παράβαση του άρθρου 85 του ΚΥΚ.

Προσφυγή του Gregorio Valero Jordana κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 20 Σεπτεμβρίου 2004

(Υπόθεση T-385/04)

(2004/C 284/54)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Gregorio Valero Jordana, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τον Massimo Merola και την Isabelle van Schendel, δικηγόρους, άσκησε στις 20 Σεπτεμβρίου 2004 προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του Γενικού Διευθυντή της Νομικής Υπηρεσίας να του απονεμίσει μόνον ένα μόριο προτεραιότητας για το έτος προαγωγών 2003, όπως προκύπτει από το σύστημα πληροφορικής Sysper 2,
- να ακυρώσει την απόφαση της ΑΔΑ να του απονεμίσει ένα σύνολο 20 μορίων για το έτος προαγωγών 2003, όπως προκύπτει από το σύστημα πληροφορικής Sysper2· τον πίνακα των προσόντων των υπαλλήλων βαθμού Α5 για το έτος προαγωγών 2003, όπως αυτός διαμορφώθηκε μετά τις εργασίες των επιτροπών προαγωγών, ο οποίος δημοσιεύθηκε στις διοικητικές πληροφορίες υπ' αριθμ. 69-2003 της 13ης Νοεμβρίου 2003· τον πίνακα των υπαλλήλων που προήχθησαν στον βαθμό Α4 για το έτος προαγωγών 2003, ο οποίος δημοσιεύθηκε στις διοικητικές πληροφορίες υπ' αριθμ. 73-2003 της 27ης Νοεμβρίου 2003· και την απόφαση περί μη εγγραφής του ονόματος του προσφεύγοντος στους εν λόγω πίνακες,
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων στην παρούσα υπόθεση βάλλει κατά της απονομής ενός μορίου προτεραιότητας για το έτος αξιολογήσεως 2003, καθώς και κατά της αρνήσεως της ΑΔΑ να τον προαγάγει στον βαθμό Α 4 για το ίδιο έτος.

Προς στήριξη των ισχυρισμών του, ο προσφεύγων προβάλλει, κατ' αρχάς, ότι το άρθρο 45 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) απαιτεί να είναι τα προσόντα το καθοριστικό κριτήριο για την απονομή μορίων προτεραιότητας της γενικής διευθύνσεως και για την προαγωγή. Ωστόσο, στο πλαίσιο του συστήματος που θεσπίστηκε εν προκειμένω, οι προαγωγές καθορίζονται με την απονομή μορίων προτεραιότητας, κατόπιν προτάσεως κάθε γενικής διευθύνσεως ή της επιτροπής προαγωγών, χωρίς να διενεργείται συγκριτική εξέταση των προσόντων όλων των προακτών υπαλλήλων σε κάθε βαθμό. Κατά συνέπεια, τα άρθρα 6, 8 και 10 της αποφάσεως της Επιτροπής, της 26ης Απριλίου 2002, σχετικά με τις γενικές εκτελεστικές διατάξεις του άρθρου 45 του ΚΥΚ (στο εξής: ΓΕΔ), παραβαίνουν το άρθρο 45 του ΚΥΚ. Επιπλέον, οι ανωτέρω κανόνες, απονέμοντας σε κάθε γενική διεύθυνση μια ενιαία ποσόστωση μορίων ανά υπάλληλο, εμποδίζουν την ΑΔΑ να προβεί στην ως άνω συγκριτική εξέταση.

Συναφώς, ο προσφεύγων διευκρινίζει ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις είναι απόρροια των κριτηρίων που έχουν θεσπιστεί από τη Νομική Υπηρεσία για την απονομή των μορίων προτεραιότητας, τα οποία κριτήρια καταλήγουν στο να απονέμονται τα ως άνω μόρια, κατά προτεραιότητα, στους υπαλλήλους που έχουν μεγαλύτερη αρχαιότητα στον βαθμό, ανεξαρτήτως των προσόντων τους. Η προσέγγιση αυτή συνιστά κατάχρηση εξουσίας, καθόσον έχει ως σκοπό την προαγωγή του μεγαλύτερου δυνατού αριθμού υπαλλήλων και την προετοιμασία των προαγωγών για τα επόμενα έτη, ήτοι έναν σκοπό διαφορετικό από τον επιδιωκόμενο από τον ΚΥΚ σκοπό, που συνίσταται στην επιβράβευση των προσόντων.

Επιπλέον, ο προσφεύγων επικαλείται την ύπαρξη δύο διαδικαστικών πλημμελειών, κατά το μέτρο που η απονομή των επίμαχων μορίων προτεραιότητας αποφασίστηκε ελλείψει προτάσεως της διευθύνσεως της Νομικής Υπηρεσίας και κατά παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως.

Επίσης, ο προσφεύγων επικαλείται την παραβίαση της αρχής της θεμιτής προσδοκίας των υπαλλήλων όσον αφορά τη σταδιοδρομία τους, καθώς και την έλλειψη νομιμότητας των άρθρων 9, 12, παράγραφος 3, και 13 των ΓΕΔ.

Προσφυγή της Eridania Sadam S.P.A. και λοιπών κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 27 Σεπτεμβρίου 2004

(Υπόθεση T-386/04)

(2004/C 284/55)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Οι Eridania Sadam S.p.A. κ.λπ., εκπροσωπούμενες από τους Gualtiero Pittalis, Ivano Vigliotti, Gian Michele Roberti, Paolo Ziotti και Alessandra Franchi, δικηγόρους, άσκησαν στις 27 Σεπτεμβρίου 2004 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει το άρθρο 1, στοιχείο δ), του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1216/2004 της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 2004, που καθορίζει, για την περίοδο εμπορίας 2004/2005, τις παράγωγες τιμές παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης για όλες τις ζώνες της Ιταλίας,
- επικουρικώς, να κρίνει, δυνάμει του άρθρου 241 ΕΚ, παράνομο και ανεφάρμοστο το άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1260/2001 του Συμβουλίου, στο μέτρο που δεν επιτρέπει στην Επιτροπή να λαμβάνει υπόψη την ύπαρξη εισαγωγών με μηδενικό δασμό και μη υποκειμένων σε ποσόστωση κατά τον καθορισμό της παράγωγης τιμής παρεμβάσεως,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα:

Με την παρούσα προσφυγή, οι εταιρείες Eridania Sadam S.p.A., Itàlia Zuccheri S.p.A., Zuccherificio del Molise S.p.A., Cooperativa Produttori Bieticoli a.r.l. (CO.PRO.B) και Società Fondiaria Romagnola S.p.A. (SFIR) προσβάλλουν, δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, της συνθήκης ΕΚ, τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1216/2004 της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 2004, για καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 2004/2005, τις παράγωγες τιμές παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης (!).

Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι προσφεύγουσες προβάλλουν τους ακόλουθους λόγους.

Πρώτον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός είναι από πολλές απόψεις ασυμβίβαστος με τη βασική ρύθμιση που θεσπίστηκε από το Συμβούλιο με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1260/2001 της 19ης Ιουνίου 2001. Ειδικότερα, ισχυρίζονται ότι ο εν λόγω κανονισμός εσφαλμένως χαρακτηρίζει την Ιταλία ως «ελλειμματική ζώνη» όσον αφορά τον εφοδιασμό της σε ζάχαρη και εφαρμόζει, κατά συνέπεια, στο κράτος αυτό τους κανόνες των παράγωγων τιμών παρεμβάσεως (καθεστώς «περιφερειοποίησης»).